

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ท่านมหาหะโร

ก่อนจึงหัน

พระครั้งพุทธกาลตั้งพระองค์นี้ละ ปะ ๆ ชุน ๆ เก็บผ้าบังสุกุลอะไร ๆ มาเย็บปะติดปะต่อ ตั้งแต่สบงไป จีวร สังฆาฏิ เก็บเป็นผ้าบังสุกุลถือเป็นเอก นอกนั้นไม่เห็นมีสำคัญ พระพุทธเจ้ายกย่องให้เป็นชั้นเอก เพราะฉะนั้นจึงขึ้น ปัสกุล ขึ้นเลย อย่างอื่นท่านไม่ว่านะ นี่ละศาสดาบงบอกที่ตรงไหนให้จำให้ดี จุดสำคัญ ๆ ทั้งนี้ละ พระพุทธเจ้ารับสั่งตรงไหน ๆ อย่าง ปัสกุลจีวร อย่างนี้ละ ไม่ว่าของเหลือเพื่ออะไร มีค่ามีราคาสู้ไม่ได้ เดียวนี้พวกเราชาวพุทธมันพากันฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ในห้องหนึ่งเต็มไปด้วยเครื่องแต่งตัวของบุคคลคนเดียว คนเดียวเท่านั้นในห้องนั้นจนเครื่องแต่งตัวจะไม่มีที่เก็บ อัดแน่นเลย มันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ทั้ง ๆ ที่เราเป็นลูกชาวพุทธ

มองเห็นนี่ ดูเอา เราเอาแบบเอาฉบับของท่านผู้เลิศเลอมาใช้ เป็นแบบฉบับของท่านผู้เลิศเลอเลิศโลกนะ พวกเรามันพากันโลภ ให้ดู อย่าพากันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินไปเกินตัว มีอะไรมากมายน้อยคว่ำมับ ๆ นี่แสดงถึงความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ความไม่รู้จักรัประมาณ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ คนนี้ตั้งหลักไม่ได้ ไปอยู่ที่ไหนอดอยากขาดแคลนตลอด ผู้ที่ตั้งหลักได้มีความประหยัดมัธยัสถ์ รู้จักการกินอยู่ใช้สอยทุกอย่าง ๆ ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม นี่เรียกว่าธรรม ธรรมท่านไม่ตื่น

ความตื่นนั้นเป็นเรื่องของกิเลส พาคนให้ลุ่มจมมากมาย เตือดร้อนไปถึงความลุ่มจม ส่วนธรรมนี้มีความสงบเสงี่ยมเจียมตัว สะดวกสบาย เป็นฆราวาสก็ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เป็นพระด้วยแล้วยิ่งอย่างนี้ละดูเอา ท่านทั้งหลายดูเอา จีวรที่ท่านนำมาใช้ นี่ละแบบฉบับอย่างเอกของพระพุทธเจ้า ให้ดูเอา ท่านผู้เลิศเลอท่านใช้กันอย่างนั้น ท่านไม่ได้ใช้แบบฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเหมือนอย่างพวกเรา ๆ ท่าน ๆ ที่เป็นอยู่เวลานี้ มีแต่กิเลส ลากจมุก ๆ พวกนี้มานี้จมุกมันมีหรือเปล่า ไม่ใช่กิเลสจมุกขาดไปหมดแล้วหรือ มันไม่ได้ฟังเหตุฟังผลฟังธรรม ฟังตามความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมมันได้เรื่องได้ราวอะไร เลอะเทอะ

เมื่อวานขึ้นเราไปอำเภอกุฉีชัย มันขบขันดี เขาเขียนไว้ท้ายรถเขาพวกตลกนำมาเป็นคติด้วย ตลกอยู่ในนั้นด้วย เขาเขียนว่า กูจะฟ้องท่านเปา เราเลยให้คัดมาไว้หน้าวัด กูจะฟ้องท่านเปา มันเที่ยวเพ่นพ่าน เอาไปติดไว้หน้าวัด บอกให้พระเอาไปติดไว้วันนั้น ไม่ทราบว่าจะติดหรือไม่ติด หรือพระกลายเป็นท่านเปาไปหมดแล้ว เขากำลัง

จะฟ้องท่านเปาอยู่นะเดี๋ยวนี๊ เขาเขียนเป็นโลก เราเอามาเป็นธรรม ตลกอยู่ในนั้นเสร็จ
เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ภาคอีสานนี้ชอบเล่น ทั้งภาคเลย เหมือนเด็กภาคอีสานนี้ เป็นเหมือนเด็ก มันก็
เข้ากันได้กับเหมือนเด็ก คือไม่ถือสากันเลย เว้าหยอกเว้าเล่นได้สบาย ไปเลยเฉย เป็น
นิสัยอย่างนั้นนะ คิดดูซิอยู่ๆ มันสมบัติอะไร กูจะฟ้องท่านเปา เขียนไว้ท้ายรถ ก็ไม่ได้
ทำอะไรก็เพราะมันดีอ้อ มันชอบเล่น ที่นี้เราก็ดึงออกมาเลย เราก็กภาคอีสานด้วยกัน กูจะ
ฟ้องท่านเปา มันเขียนไว้ท้ายรถ เราก็ดึงออกมาจากท้ายรถมาหน้าวัด กูจะฟ้องท่านเปา
มันมาเที่ยวแฟนพ่าน ต่อจากนั้นกูจะฟ้องท่านเปามันแย่งที่นั่งกัน ไล่เข้ามาๆ ซี้ ต้อง
อย่างนั้นซี้ (โยมถวายปัจจัยสองพันบาท) เขามาถวายปัจจัยสองพัน เราก็ตอบรับว่าเอา
ละเราพอใจอนฟ้อง ที่จะฟ้องท่านเปานี้จะถอนฟ้อง

วันที่ ๒๔-๒๕ นี้เราไปทางหลวงพ่อด่าง ดูเหมือนไม่ได้ค้ำนะ เทศน์เสร็จแล้ว
เรากลับไม่ได้ค้ำ ดูว่าไปหนหนึ่งแล้วนะ ฟ้าหญิงก็เคยเสด็จไปพร้อมกัน วันนั้นเราไป
เทศน์ ฟ้าหญิงทรงเป็นประธานในงานหลวงพ่อด่าง หลวงพ่อด่างนี้ผ่านได้เรียบริ้อยนะ
เวลาพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านเทศน์ให้หลวงพ่อด่าง คือหลวงพ่อด่างท่านอ่อนพรรษากว่า
เรา ท่านเคยมีครอบครัวแล้ว ลาคครอบครัวไปบวช เพราะฉะนั้นท่านถึงอ่อนพรรษากว่า
เรา เราก็ออยู่ที่นั่นที่บ้านนามน หลวงพ่อด่างไปที่นั่น

นั่นละฟังซิธรรมะพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านหยั่งตรงไหนสำคัญๆ วันนั้นเราก็ออยู่
บ้านนามน หลวงพ่อด่างนี้ก็ไป ไปนั่งฟังท่านเทศน์ใส่เปรียงๆ ฝ้าร้อนมากนะ ถ้าพูด
แบบภาษาโลกเรียกว่าฝ้าร้อนมาก ภาษาธรรมเรียกว่าเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดมากทีเดียว
ท่านว่าท่านได้โอวาทอันนั้นละกระเทือนใจเข้าถึงหัวดับหัวปอด คุ่มค่าที่อุตสาหะพยายาม
ไปหาท่าน ได้มานี้ฝั่งหัวใจลึกละเลย นั่นละท่านมาปฏิบัติ แล้วผ่านได้นะ

นี่ละเป็นธรรมะกระเทือนหัวดับหัวปอดท่าน ท่านว่างั้น พอไปก็เปรียงเลย พอตี
เราก็ออยู่ที่นั่น แต่เรามักจะชินจากโอวาทของท่าน คนไหนที่ควรจะได้เด็ดจะเฉียบขาดท่าน
จะพุ่งๆ เลย เราก้เคยได้ฟังมา หลวงพ่อด่างไปที่นั่นก็แบบเดียวกัน ก็ได้ธรรมะนี้ไป
ปฏิบัติ ท่านผ่านได้หลวงพ่อด่างไม่สงสัย นั่นละธรรมะอันนั้นท่านบอกว่ากระเทือนหัว
ดับ ท่านว่าอย่างนั้น ว่าอะไรมันก็ไม่ถึง ฟาดใส่หัวดับเรียกว่าถึงหมดเลย

ท่านเอาธรรมะนั้นมาพิจารณาไม่จืดไม่จาง ว่าอย่างนั้นนะ ธรรมะท่านเอาเด็ดๆ
เด็ดๆ ร้อนๆ เหมือนว่าฝนหัวใจตลอดเวลา ทำให้ความเพียรพุ่งๆ ท่านผ่านได้นะหลวง
พ่อด่าง ตอนนั้นเราก็ออยู่นั้น หลวงพ่อด่างพรรษาอ่อนกว่าเรา เราก็ออยู่ที่นั่น ที่นี้จะพูดถึง
เรื่องของเราเราก้เคยพูดมาแล้ว นี่ท่านเห็นความตั้งใจนะพ่อแม่ครูจารย์มั่น อย่างหลวง

พ่อผางนี่ไปท่านก็บอกว่าท่านมุ่งจะให้สำเร็จมรรคผลนิพพานในชาตินี้ ถึงเฒ่าแก่ก็ตาม หัวใจนี้ไม่มีวัย ท่านว่าอย่างนั้น มรรคผลนิพพานก็ไม่มีวัย หัวใจของเราที่ปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานก็ไม่มีวัย เข้ากันได้ ท่านว่าอย่างนี้ ท่านสนิทในหัวใจของท่าน ไปฟังเทศน์แล้วหมუნเข้านี้เลย อย่างนั้นละอุบายของแต่ละท่านที่จะออกเป็นอย่างนี้ละ เฒ่าแก่ชราไม่สำคัญ ใจไม่มีวัย มรรคผลนิพพานไม่มีวัย เข้ากันได้ ท่านก็เอาเสียจนผ่านได้

เวลาเราไปหาท่านก็ไปด้วยความมุ่งมั่นจริงๆ ไม่ใช่ไปธรรมดา ไปท่านก็ผางมาเลยจริงๆ เราไม่ลืมพ่อแม่ครูจารย์มั่นใส่เราเปรี้ยวๆ ครั้งแรกเลยไปถึงที่แรก ไปถึงก็เริ่มโดนแล้ว มันก็เข้ากันได้กับที่พระสีนวลท่านไปจากบ้านนามน เราไปนั้นท่านอยู่บ้านโคก ท่านย้ายมาจากนามนมาอยู่บ้านโคก เราพักอยู่หนองคายเราจะไปหาท่านแต่ยังไม่กำหนด หากจะไปแน่ๆ ขึ้นมาจากโคราชมาอุดรจะรีบมาให้ทัน

ที่เขาชโมยเอาผ้าสังฆาฏิเราไป ผู้หญิงโคราชมันของเล่นเมื่อไร เราจะรีบไปให้ทันท่าน เขาจะนิมนต์เรารับกฐินเสียก่อน เราบอกเราไม่รับ เราจะไปเรามีธุระด่วน เขาไม่ฟังละซี มาร้องให้ต่อหน้าเรา เราเปลอสังฆาฏิเราวางไว้ข้างหลังนี่ จัดนั้นจัดนี้มา ฉวยได้สังฆาฏิแล้วไป พอลงไปบันไดแล้วหันหน้ามา ท่านจะไปอุดรก็ไปเสียนะ พุดยิ้มๆ ไม่ต้องบอกก็ได้มันอยู่ในใจนี่ละ เราไม่รู้เขาใส่หมัดเด็ดแล้ว พอลงไปพระเลยมากระซิบทำไมเขาร้องให้ลงมาจากที่นี่ เวลาลงไปถึงบันไดแล้วเห็นหันหน้ามาว่า ท่านจะไปอุดรก็ไปเสียนะ ยิ้มๆ เป็นยังไง เราก็อเฉย ไม่ใช่เขาเอาของดีเราไปแล้วหรือ ของดีอะไรสังฆาฏิ อ้าว ไซ้ หมดทำเลยยอมเขา เนอะ เราแพ้แต่ผู้หญิง เป็นแต่อย่างนั้น นี่ก็แพ้ผู้หญิง รับกฐินเสียก่อนแล้วค่อยไป มันก็ไม่ทันพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านไปผ่านได้สามวันเรามาถึงที่นี่ไปสกลนะไม่ทันกัน นี่ละข้าเพราะกฐิน

พอไปถึงท่านก็ใส่เปรี้ยวเลยเทียว เพราะมุ่งอย่างแรงกล้าเลย นี่เป็นที่จะตัดสินใจเราเกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพาน คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้แหละว่างั้นเลยตัดสินใจลงไปแล้วตั้งแต่ยังไม่ถึงท่าน พอไปถึง ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลย ใส่เปรี้ยวๆ มาหาธรรมหรือ ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่ธรรม ดินฟ้าอากาศไม่ใช่ธรรม ไล่ไปหมดทั่วโลกธาตุ ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่กิเลส กิเลสแท้ธรรมแท้อยู่ที่ใจ เอาฟาดลงไปตรงนี้ด้วยจิตตภาวนา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา สาวกทั้งหลายตรัสรู้ด้วยการภาวนานี้ เราก็อกลงไปกิเลสอยู่ที่นั่นแหละ ธรรมก็อยู่ที่นั่น ท่านใส่เปรี้ยวๆ

เราไม่ลืมนะกัณฑ์เทศน์กัณฑ์แรกเด็ดมากฝงใจลึกทีเดียว ที่นี้ก็ลงใจฝงละ เอละที่นี้ นั่นละที่ว่าความเพียรตั้งแต่บัดนั้นละที่ว่าเป็นเวลา ๙ ปี เรียกว่าตกนรกทั้งเป็นนะเรา เราไปคนเดียวๆ การอยู่การกินไม่สนใจ มันจะตายจริงๆ ค่อยกินเสียวันหนึ่งจากนั้นก็ไปคนเดียว ป่าช้าอยู่กับเราคนเดียว ถ้ามีสองก็น้ำไหลบ่ามันไม่รุนแรง เดี่ยว

ห้วงองค์นั้นเดียวห้วงองค์นี้ เราจึงไปตั้งแต่คนเดียวไปเที่ยวกรรมฐาน ป่าช้อยอยู่กับเรา เป็นตายเรารู้เราเอง นั่นละที่ไปหาพ่อแม่ครูจารย์ พอลงใจแล้ว คือนิสัยอันนี้เป็นอย่าง นั้น มันเอาจริงจังมากทีเดียว พอลงใจแล้วว่าไงที่นี้ ฟังเทศน์ท่านสมใจไหมวันนี้ แล้ว เป็นยังงไรเราที่นี้ ต้องตายเท่านั้นว่างั้น เรียกว่า เอา สู้จนตายเลยตัดสินแล้ว

จากนั้นมาจึงเรียกว่าตกรกทั้งเป็น ใส่กันเต็มเหนี่ยว ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึง พรรษา ๑๖ เก้าปี นี่ละหนักมากนะความเพียรของคนๆ เดียวเสียด้วย ไม่ไปกับใคร ชัดกับเจ้าของ ส่วนมากมักจะอดอาหาร คืออดอาหารมันภาวนาดี การฉันนี้สมมุติว่าเรา อ่อนเปียกเดินไปบ้านเขาไม่ถึงบ้าน เวลาฉันจังหันเสร็จแล้วกลับมาเหมือนม้าแข่ง มัน รวดเร็วกำลังทางร่างกาย กำลังทางด้านจิตใจไม่ค่อยขึ้น จึงต้องพุงทางด้านจิตใจ ผ่อน อาหารแล้วใจก็ค่อยดีดีขึ้นๆ มันจึงหนักมากเรา

๙ พรรษานี้เอาเป็นเอาตาย ไปคนเดียวทั้งนั้น พ่อแม่ครูจารย์มันก็เสริมเสียด้วย พอว่าเราไปองค์เดียว เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวนะใครอย่าไปยุ่งท่าน นั้น ท่านรู้นิสัย เราแล้วว่าจริงจังเท่าไร ก็อยู่กับท่านมาสักเท่าไร ท่านรู้ความตั้งอกตั้งใจทุกสิ่งทุกอย่าง ของเราภายในวัดเรียบร้อยแล้วว่าเป็นพระเช่นไร ว่างั้นเถอะนะ การเรียนเป็นมหา เปรียญมานี้ถ้าไม่ทราบเราตั้งแต่ต้นว่าเป็นมหาที่ไปถามว่า ใครมานี้ กระทบ ไปหา ท่านที่แรกนะ ท่านเดินจงกรมอยู่มีดๆ บ้านโคก เราก็บุกป่าเข้าไป ทางก็พอไปได้ ท่าน ไปสร้างวัดใหม่ๆ ไปหาท่าน ใครมานี้

ท่านยืนอยู่ที่ท่านเดินจงกรม เรากำลังคำนึงดูศาลา ว่าศาลาลงนี้ถ้า เออ นี่เป็น ศาลาหรือเป็นกุฏิหน้า ถ้าเป็นกุฏิของกรรมฐานจะใหญ่เกินไป ถ้าเป็นศาลาก็รู้สึกจะเล็ก ไปหน่อย เพราะเป็นเรื่องของพ่อแม่ครูจารย์มันเป็นพระผู้ใหญ่ เรารำพึง ใครมานี้ท่าน ว่างั้น ท่านยืนอยู่นี้แล้ว เดินจงกรมกลางคืน เราไป พอว่ากระทบเท่านั้นขึ้นเลยทันที อัน ฒมๆ แต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน เอ้า ค้านชินะ โห ทำไม่ถึงพูดถูกต้องเอา นักหนานะ กระทบชื่อพระมหาบัว เอ้อ ก็ว่าอย่างงั้นซิ นี่ผมๆ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผมเข้า อีกแหละ อู๊ย ถึงใจ นั่นละที่อยู่กับท่านมา

ตั้งแต่นั้นก็ฟัดกันเลย คือนิสัยอันนี้ไม่เหมือนใคร ถ้างลงจริงๆ ถ้าไม่ลงไม่ลง ถ้างแล้วหุ่มเลย ชีวิตจิตใจไม่มีความหมาย เอาตายเข้าว่าเลยเพื่ออรรถเพื่อธรรม อันนี้ ก็แบบเดียวกัน พอลงท่านเท่านั้น ที่นี้ก็ใส่กัน ๙ ปีนี้เหมือนตกรกทั้งเป็น เราไปคนเดียวๆ ส่วนมากอดอาหารไม่ค่อยฉัน คืออดอาหารนี้มันภาวนาดี ดีเรื่อย ๆ มันจะตาย จริงๆ ก็ฉันเสียวันหนึ่ง จากนั้นก็อด ภาวนาดี ถ้าฉันจังหันแล้วท้องอืดแต่จิตใจมันหิว ธรรมะชิมันภาวนาไม่ดี ถ้าอืดหิวพืหมาแล้วไม่ได้เรื่อง ต้องอดอดตลอด เราจึงต้องเสีย ตั้งแต่วันออกปฏิบัติอดเรื่อยไปเลย

ตั้งแต่ ๗ พรรษาถึง ๑๖ พรรษาท้องเสียแล้วตั้งแต่ ๑๐ พรรษา จากนั้นมามันก็เสียมาเรื่อยๆ จนกระทั่งจะช่วยชาติบ้านเมือง มันก็ถ่ายเอาเสียจน แล้วได้ยาหมอเต็งมามันถึงระดับกัน จึงได้ออกช่วยชาติได้อยู่มาได้จนกระทั่งถึงบัดนี้ ยาหมอเต็งนะที่ช่วยท้องของเรา ทางหมอเขาตรวจแล้วเขาบอกเป็นมะเร็งในลำไส้ เขาไม่กล้าบอก แต่เวลาหมอเต็งใส่เข้าไปหายเลยนะ ถ่ายนี้แบบเดียวกัน แต่เขาบอกไว้เรียบร้อยแล้ว คือฉันยาลงไปนี่การถ่ายจะเหมือนกันกับมันถ่ายท้องเวลาท้องเสีย แต่การถ่ายคราวนี้ไม่เมื่อยไม่เพลีย ไม่ต้องตกใจมันถ่ายเท่าไรให้มันถ่ายไปเถอะ ถ่ายเท่าไรก็ไม่เพลีย มันถ่ายโรคต่างหากวั้น ก็ไม่เพลียจริงๆ ถ่ายเอาเสียจน โธ่ จากนั้นมาก็หายเรื่อยจนกระทั่งทุกวันนี้หายเลย

นี่พูดถึงเรื่องการประกอบความพากเพียรของเรา มันจะไปปีนั้นละ ปี ๒๕๔๐ มันกำลังกันอยู่ พอได้ยาหมอเต็งมาก็ตั้งตัวใหม่ขึ้นได้จนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่งั้นตายแล้วนะ เรายังก็หลายครั้งที่มันจะไป แต่มันก็รอดมาได้ๆ หลายหนอยู่ ทุกวันนี้ก็ค่อยสบายธาตุชั้นดี เป็นแต่เพียงว่าเป็นคนแก่เฉยๆ ไปไหนมาไหนเดิน ที่เดินไปโน้นไปนี้ไม่ใช่อะไรนะ เดินเปลี่ยนอิริยาบถนั้น เดินจงกรมในนั้นแหละ เดินนั้นเดินนี้ไปนั้นไปนี้ไม่ใช่อะไร คือเดินยึดเส้น เดินเปลี่ยนอิริยาบถ เดินจงกรมไปในตัว ถ้าตั้งใจเดินจริงๆ ก็ไม่ได้นานมันเพลีย ค่อยเดินไปอย่างนั้นละ เดินไป

ถ้าไม่เดินมันขัดมันปวด เราค่อยเดินนั้นเดินนี้ ไปนั้นมานี้ คนเขาไม่รู้เขาก็จะคิดไปอย่างอื่น แต่เรื่องของเราไม่มีใครรู้จักเรา เดินไปนั้นมานี้เพื่อเปลี่ยนอิริยาบถ แล้วก็ไปพักผ่อนอย่างนั้นละ เพราะเวลานี้แก่แล้วเดินนานไม่ได้ กลางคืนเดินจงกรมอยู่บนกุญแจนั้นแหละ มันมีทางจงกรมยาวๆ เดินก็ไม่ได้นาน ไม่เหมือนแต่ก่อน เอาละวันนี้สายแล้วมีเท่านั้นละ

เทศน์อย่างนี้ก็เทศน์ทุกวันออกวิฑูทุกวันนะ เทศน์ให้พี่น้องชาวไทยฟัง เรื่องพุทธศาสนาถูกเหยียบย่ำทำลายมานานแสนนานจากชาวพุทธของเรา ฟังจะมาเริ่มฟื้นขึ้นมาบ้างเล็กน้อยตอนที่เรานำพี่น้องชาวไทยออกช่วยชาติบ้านเมือง ธรรมะก็ออกในเวลาเดียวกัน ถ้าจะฟื้นก็ฟื้นคราวนี้ ไม่ฟื้นก็ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่ไปกุสลาให้ละจะว่าไม่บอก เราเทศน์สอนขนาดนี้แล้วยังไม่ฟื้นอยู่แล้วก็ตายทิ้งเปล่าๆ เราไม่ไปกุสลาให้ละเหนื่อยปากพอแล้ว สอนก็สอนจนหนักปาก จนจะไม่มีลมสอนแล้ว ตายแล้วยังจะไปให้กุสลาอีก ไม่ไปเราบอก เข้าใจหรือ ใครถ้าจะตายแล้วตายไปเลย อย่ามานิมนต์หลวงตาไปกุสลาละ เรากุสลาสอนพอแล้ว กุสลาทั้งนั้นละนี่ ออกจากปากนี้ เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*